

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 655/2019
25.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К 15/18 од 19.04.2018. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж 457/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној 25.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 4К 15/18 од 19.04.2018. године и Вишег суда у Шапцу 1Кж 457/18 од 04.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 4К 15/18 од 19.04.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 05.01.2018. године до 19.04.2018. године. Окривљени је обавезан да плати суду 3.000,00 динара на име судског паушала и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 1.170,00 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Шапцу, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 39.922,50 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1Кж 457/18 од 04.12.2018. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Антонића и жалба Основног јавног тужиоца у Шапцу, а пресуда Основног суда у Шапцу 4К 15/18 од 19.04.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Антонић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, будући да се у радњама окривљеног и то у речима изговореним у телефонском разговору оштећеном полицијском службенику ББ, не може говорити о постојању претње у кривичноправном смислу, јер да би претња постојала, према ставу браниоца, иста мора бити озбиљна, реална и остварљива, те подобна да као таква са објективног аспекта, угрози сигурност оштећеног лица.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. КЗ прописано је да ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, казниће се новчаном казном или затвором до једне године, док је ставом 3. истог члана предвиђено да ће се ко дело из става 1. тог члана учини према председнику Републике, народном посланику, председнику Владе, члановима Владе, судији Уставног суда, судији, јавном тужиоцу и заменику јавног тужиоца, адвокату, полицијском службенику и лицу које обавља послове од јавног значаја у области информисања у вези са пословима које обавља, казнити затвором од шест месеци до пет година.

Из списка предмета, а пре свега из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Шапцу, која је у свему потврђена другостепеном пресудом Вишег суда у Шапцу, произилази да је окривљени критичном приликом „у време када је његова способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била битно смањена, угрозио сигурност оштећеног полицијског службеника ББ, претњом да ће напасти на његов живот и тело, тако што је са мобилног телефона позвао Оперативни центар Министарства унутрашњих послова ... па полицијском службенику ББ ... са којим је том приликом телефонским путем разговарао, најпре рекао: „Крв ти ј..., све ти ј...“, а потом рекао „Заклињем се богом да ћу убити министра ВВ и ГГ као и ДД, крв ти ј... све ти ј...“, те му у истом позиву рекао још „То што сам ја инвалид не значи ништа,

има нас четворица браће, неко ће се осветити, убићу вас крв вам ј...“, а које претње су код оштећеног изазвале страх за његову безбедност, при чему је окривљени био свестан свога дела и хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.“

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по оцени Врховног касационог суда, из изреке побијане правостепене пресуде, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом на описани начин, предузео радњу извршења наведеног кривичног дела, којом је угрозио сигурност полицијског службеника ББ, и то претњом да ће напасти на његов живот и тело. Дакле, из изреке правноснажне пресуде недвосмислено произилази да је претња упућена оштећеном полицијском службенику, проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености сигурности код оштећеног, те су стога супротни наводи захтева за заштиту законитости да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из наведених разлога, неосновано бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену осталих навода захтева за заштиту законитости којима бранилац износи сопствену интерпретацију и оцену одбране окривљеног и исказа сведока оштећеног, будући да се истима оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а што не представља у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, законом дозвољени разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић